

Lea Schmidbauerová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Jak to všechno začalo

Rychlý jako vítr: Jak to všechno začalo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lea Schmidbauerová
Rychlý jako vítr: Jak to všechno začalo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lea Schmidbauerová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Jak to všechno začalo

Pokud vás tahle kniha zasáhne, opatrujte ji jako oko v hlavě. Jestli ale máte v knihovně méně důležité kousky, pošlete je dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Prolog

Saúl Riviera byl rozmrzelý a rozhodně si nepřál potkat teď někoho, kdo měl dobrou náladu. A ze všech nejméně Hannse de Burgha, toho arogantního, nafoukaného, ješitného...

„Hannsi, příteli! Ty jsi první světlý okamžik v tomhle šedivém dni!“

Saúl vykouzlil ve tváři tak široký úsměv, že odhalil zlaté zuby, které se mu zaleskly v koutcích úst. Urostlý muž sebevědomě zamířil přímo k němu davem návštěvníků, kteří se trousili po rozlehlé ploše hřebčína. Také on se usmíval, což však v jeho souměrném obličejí působilo mnohem přitažlivěji. Jako vždy měl Hanns de Burgh na sobě perfektní krémové jezdecké kalhoty zastrčené

v perfektních hnědých kožených jezdeckých botách a turnajové sako střižené na míru. A to i přesto, že se tu dnes výjimečně nekonal žádný turnaj, na němž by mohl zase jednou ukázat, jaký je skvělý jezdec. Saúl tohoto muže nesnášel už jen proto, jak dobře vypadal. Ale samozřejmě to na sobě nedal znát, neboť v téhle branži nebylo nic důležitějšího než kontakty – a mít mezi známými takového úspěšného jezdce, jako byl Hanns de Burgh, mělo pro obchodníka s koňmi doslova cenu zlata.

„Saúle, ty starý lišáku! Ještě jsi neuzavřel žádný obchod? Jen se přiznej, že jsi přijel zbytečně!“

Saúl nakvašeně zavrtěl hlavou.

„Co mám říct? Lidé jsou nároční. Berou jen to nejlepší. A tohle tady je jen smutná přehlídka, kde se předvádějí sami kulhaví chromajzlové a hrbaté herky,“ mávl opovržlivě rukou, jako kdyby celá tahle akce nestála za řeč – ačkoli na kolbištích této nóbl usedlosti obehnané zdobnými bílými dřevěnými ploty právě probíhala největší koňská aukce v celé zemi.

„Jestli je tohle to nejlepší, co německý chov sportovních koní nabízí, pak s vámi soucítím. U nás ve Španělsku tomuhle říkáme dobytčí trh. A ten se koná jednou týdně v každé katalánské horské vesničce. Mohl jsem si ušetřit tak dalekou cestu!“

Hanns se postavil vedle něj a reagoval na jeho nezdořilý výlev tichým pousmáním. „Doktor Fink bude mít jistě radost, až to uslyší. Tenhle malý dobytčí trh ho stál dobrých pár milionů.“

Saúl Riviera si opovržlivě odfrkl. „Tse! El doctor! Peníze má, ale o koních ví asi tolik, co já o chovu prasat.“

Hanns se dál usmíval. „V tom máš možná pravdu. Ale on o nich nepotřebuje nic vědět. Má přece mě.“

Cosi v samolibém hlase jezdce vzbudilo Saúlovu pozornost. Zbystřil jako žralok, který ucítí pach krve na vzdálenost jednoho kilometru.

„Ach, skutečně? A k čemu vlastně tě má?“ otázal se lehce znuděným tónem. Hanns s odpovědí váhal, ale Saúl věděl, že jeho ješitnost brzy zvítězí. Stalo se tak přesně za pět vteřin.

„Dokážeš udržet tajemství?“

„A je to tady,“ pomyslel si Saúl, ale nahlas řekl: „Samozřejmě, starý příteli.“ Důvěřovat obchodníkovi s koňmi je dost hloupé, a Hanns de Burgh byl sice ten nejctižádostivější a nejtalentovanější jezdec, ale očividně nepatřil k nejzářivějším svíčkám na dortu.

„Objevil jsem mladou klisnu a Fink ji právě koupil pro náš společný chovatelský projekt,“ začal tajemným šepotem, který byl stejně tak směšný jako zbytečný, protože široko daleko nebyl nikdo, kdo by je mohl poslouchat.

Saúl Riviera v duchu protočil panenky, ale hrál tuhle hru dál.

„Původ?“ zeptal se jako pravý odborník a Hannsův rozzářený obličej mu prozradil, že položil správnou otázku. Hanns klesl hlasem a významně zašeptal: „Rodiče nejsou nic mimořádného, ale: Je vnučkou legendy! Její jméno bohužel nemohu prozradit.“

Saúlův žralok se líně odvrátil. „Tak proč šeptáš?“

Hanns se ještě jednou rozhlédl kolem a přistoupil o krok blíž.

„No dobrá, ona je... vnučkou Hally!“ Zadíval se na Saúla, a protože ten hned nereagoval, dodal: „Její otec byl Hallin syn!“ Jako kdyby byla pro obchodníka s koňmi „vnučka“ nějakým složitým příbuzenským vztahem.

„Opravdu?“ odvětil Saúl přívětivě. Navenek neprojevil ani náznak zájmu, ovšem před jeho vnitřním zrakem ihned naskočila suma, kterou by takový kůň mohl vynést. Byla vysoká, ale on už prodal i cennější koně. „A má budoucnost?“ Jako dobrý pokerový hráč pozoroval Hannsův výraz obličeje a skutečně zaregistroval lehké zaváhání.

„No... nemá ještě žádné zkušenosti, je nepříježděná a ano, trochu, řekněme, nevychovaná,“ pokračoval, „ale máme od ní veliká očekávání.“

Saúl už téměř ztratil zájem, ale koutkem oka postřehl, jak si Hanns při těch slovech výmluvně hladí břicho, a tak jeho otázka přišla skoro automaticky.

„Takže je březí?“

Hanns přitakal a dmul se pýchou, divže nepraskl. „Ano! A nebudeš věřit s kým!“

„S kým?“

„Hádej!“

„S Perunem, bohem hromu?“ tipl si bez zájmu Saúl, kterému tohle naparování pomalu ale jistě začínalo lézt krkem. Hanns zmateně zamžikal.

„A to je nějaký hřebec, kterého bych měl znát?“

Košský handlíř jen mávl rukou.

„Promiň, Hannsi, měl jsem náročný a ne zrovna veselý den. Nezlob se, jestli to tvé vychvalování Hally nedokážu tak docela sdílet. Byl to jistě obstojný kůň, ale my Španělé máme možná trochu jiná... měřítká.“

Prátelsky poklepal Hannse po rameni a při odchodu si ještě všiml, jak v Hannsově obličeji rozkvetl spokojený úsměv.

„A kde se nachází to měřítko? Řekněme u... El Huracána?“

Saúl se zastavil. Otočil se. Krev byla cítit ve vodě a žralok byl znovu na stopě. Halla možná byla hvězdou, ale zemřela už dávno. Naproti tomu El Huracán... to byla živoucí legenda! Ten leskle černý Andalusan s dlouhými nohama a nezaměnitelnou stříbrnou hřívou byl aktuálně jedním z nej, ne, byl tím nejslavnějším chovným hřebcem v Evropě. Hříbě z tohoto spojení by se dalo doopravdy vyvážit jedině zlatem.

„Tvá vnučka Hally bude mít hříbě El Huracána, velkého Hurikána?“ zopakoval Saúl pomalu, aby se ujistil. Hanns přikývl a zářil přitom jako vánoční stromeček.

„Přesně tak. A jednoho ne tak vzdáleného dne se na jeho hřbetě stanu mistrem světa!“ Znovu se usmál na Saúla, který na něj oněměle zíral. K té sumě před jeho vnitřním zrakem právě přibýly další nuly.

„Ale ty jsi byl už na odchodu a obchodníci by se, jak známo, neměli zdržovat.“ Hanns kývl na kupce a ne moc

obratně naznačil, že taktéž odchází. Jenomže Saúlův žralok se už dávno zakousl a dokonce i takový arogantní hlupák jako Hanns de Burgh to musel poznat.

„Počkej!“ zavolal Saúl chraplavým hlasem.

Hanns se zastavil a pomalu se otáčel.

„Je tady? Můžu se na ni podívat?“

„Už jsem si myslel, že se nikdy nezeptáš.“ Hanns velkoryse natáhl ruku, aby Saúlovi Rivierovi ukázal cestu. Neměl tušení, že se právě dopustil největší chyby svého života.

* * *

Za necelé dvě minuty zahnuli dva nestejně velcí muži do široké prostřední uličky mezi koňskými boxy: Saúl Riviera, malý, šlachovitý muž v obnošených džínách a se starým slaměným kloboukem, jenž se stal něco jako jeho poznávací znamení – a Hanns de Burgh, vysoký blondýn s chůzí následníka trůnu na cestě ke korunovaci. Po pravé i levé straně stájové uličky bylo dobře dvacet boxů s elegantně zvlněnými mřížemi. Stejně působivá tady byla i zvuková kulisa. Odevšad se ozývalo řehotání, chrčení a vzdychání, a mříže zařinčely pokaždé, když se nějaký kůň otočil a přitom narazil do stěny svého boxu.

Avšak čím dál postupovali, tím víc sílil u Saúla pocit, že něco není v pořádku. Všechny boxy, které míjeli, byly prázdné. Jistě, většina koní se teď pohybovala někde

v rozlehlém areálu, aby byla odborně posouzena zájemci a vydražena za nejvyšší možnou cenu. Tak kdo tady dělá ten příšerný randál? Saúl se pátravě rozhlížel. Možná se tu nachází nějaká větrací šachta, z níž se sem přenáší hluky ze sousední stáje! Ale hned vzápětí pochopil, že je vydává jeden jediný kůň v této stáji. Stál v předposledním boxu po pravé straně a jeho řehtání připomínalo boj o holý život.

„Říkáš, že je trochu nevychovaná?“ suše poznamenal Saúl a Hanns se zachmuřil. Zrychlil krok a spěchal ke dvěma mužům, kteří stáli před boxem a zuřivě se hádali.

„Co se to tu děje?“ zeptal se Hanns panovačně a hned nato polekaně ustoupil, když se menší z obou mužů prudce otočil jako kobra, které někdo šlápl na ocas. Doktor Johannes Fink byl rudý v obličeji.

„Cože se tu děje, by chtěl vědět tenhle nafoukaný chvastoun! Já ti povím, co se NEDĚJE: Ta tvoje zatracená herka, za kterou jsem vyhodil majlant, tak ta je úplně prázdná! Alespoň to tvrdí tenhle veterinář amatér!“

Při tom slově zapáchl svůj tlustý ukazováček ozdobený zlatým prstenem do prsou veterináře, který byl na rozdíl od Finkových brunátných tváří bílý jako stěna.

Zatímco Hanns stál jako solný sloup – vážně ho právě nazval chvastounem? – Saúlovi, který se zastavil pár kroků za ním, stačilo jen pár vteřin, aby pochopil celou situaci. Nahlédl do boxu, kde stála vyhublá stříbrně šedivá kobylka zafixovaná čtyřmi provazy, jimž

se teď ze všech sil vzpírala. Pak vrhl pohled na zvěrolékaře bezradně svírajícího objemný přístroj s černobílým monitorem, který vypadal jako počítač z doby kamenné.

Saúl ho už za svou kariéru viděl mnohokrát: byl to ultrazvuk, pomocí něhož lze březost klisny potvrdit, nebo také jako v tomto případě vyloučit.

„Co znamená ‚prázdná‘?“ zeptal se Hanns, který konečně znovu našel řeč. Veterinář uvítal možnost promluvit si s někým klidnějším, nervózně si odkašlal a ustoupil o krok vzad, aby se dostal mimo Finkův dosah.

„Bohužel se mi nezobrazil žádný Fetus in utero¹, a tudíž nemohu konstatovat stávající graviditu.“

„Přestaň blábolit!“ vybuchl Fink do jeho výkladu. „To, co nám tenhle mastičkář chce říct, je: Tahle bestie není březí! Nenosí v břiše žádné hříbě španělského superhřebce!“

Veterinář vystrašeně přikývl a ještě dodal: „Musím ale také ještě podotknout, že to zvíře opakovaně a vehementně odmítalo vyšetření.“

„Grrr!“ Fink se bouchl dlaní do čela tak silně, že to hlasitě plesklo. Veterinář sebou trhl a zmlkl.

„*Odmítalo*, to je dobré! Nechybělo moc a přetáhl bych ji lopatou, jak vyváděla. Chtěla mě kousnout! Kůň, který kouše, zažil to někdy někdo? Já tedy ne! A z někoho takového chce urozený pan de Burgh vychovat příštího

¹ Plod v děloze

mistra světa? Měl jsem to tušit. Do háje!“ Jeho buclatá ruka znovu pleskla do již zarudlého čela.

„Já tomu nerozumím,“ pronesl Hanns pomalu, což Saúla utvrdilo, že myšlení u tohoto muže opravdu není nejsilnější stránkou.

„Jsem si jistý, že je březí! Sám jsem byl u toho, když se potkala s El Huracánem a všechno proběhlo docela... harmonicky.“

„Ach, takže dítě lásky, ano?“ Finkův hlas zněl hrozivě klidně. „Jak romantické. Jak dojemné!“

„Ano, naprosto,“ odvětil Hanns pevným hlasem. A pak se obrátil na veterináře. „Prohlédněte ji ještě jednou!“

Bledý zvěrolékař zbledl ještě víc, takže byl o odstín bělejší než jeho plášť.

„Opravdu si nemyslím, že se mýlím.“ Lékař roztržitě polkl, pak náhle narovnal ramena a i přesto, že se mu chvěla brada, se podíval zpříma na Finka.

„A kromě toho nejsem ochoten nechat se tu nadále urážet. Jsem lékař. Mám na rozdíl od jiných zde přítomných *opravdový* titul, který jsem si nekoupil na nějaké pseudouniverzitě v Karibiku, a když jako vzdělaný člověk tvrdím, že tenhle kůň v sobě nenosí žádné hříbě, tak to musí všichni akceptovat!“

S těmi slovy sevřel svůj přístroj pod paží a prošel kolem Finka a Hannse de Burgha se zdviženou hlavou, jenomže hned vzápětí zakopl o kabel a rozplácl se na zemi. Saúl mu pomohl na nohy a pobaveně ho sledoval, když prchal ze stáje.

„A teď my,“ přerušilo Finkovo zavrčení tuhle podívanou. Saúl se podíval na ty dva muže, kteří teď stáli na proti sobě ve stájové uličce jako při nějakém duelu.

„Poslouchal jsem tě už příliš dlouho, ty nádivo. Co chceš, jsou úspěchy. Výhry! Co nechceš, jsou plané sliby. Najdi si někoho jiného, kdo ti bude dělat oslíčku otřes se a financovat ty tvoje nápady. My dva jsme spolu skončili!“

„Takhle se mnou nemůžeš mluvit!“ Hannsův jindy sebevědomý hlas teď vyšplhal do nezvyklé výšky.

„Jak vidíš,“ procedil Fink, „tak můžu. A můžu ještě víc. Riviero?“

Saúl překvapeně zvedl hlavu. „Ano?“

„Jak to vlastně děláš?“

„Co myslíte, doktore?“

Fink přistoupil k Saúlovi a najednou se začal smát přes celý svůj rudý kulatý obličej. Objal ho kolem ramen a zatřásl s ním. „Podívej se na tohoto chlápka, de Burghu. Ten na rozdíl od tebe rozumí kšeftu. Má naprosto neomylný čich!“

„Na co?“ Hanns nechápal a Saúl, který pochopil už dávno, mlčel.

„Být ve správný čas na správném místě!“

Fink se výmluvně zadíval na Saúla.

„Proč?“ zeptal se Hanns, kterému očividně stále nedocházelo, kam tahle debata nezadržitelně spěje. Saúl ho trochu litoval. Ale jen trochu.

„Protože teď udělá dobrý obchod. Skoro nestoudně dobrý obchod,“ prohlásil Fink, aniž by odtrhl zrak

od Saúla. Obchodník s koňmi zvedl obě ruce se skromným výrazem nedá-se-nic-dělat.

A Hanns se konečně dovtípil. Zděšeně zalapal po dechu.

„Ne! To nemůžeš... to nemůžete udělat! Prosím!“ Vrhł prosebný pohled nejprve na Finka, pak na Saúla a znovu na Finka. „Prosím! Johannesi! Přece ji teď nemůžeš prodat jen proto, že máš vztek! Je to pořád ještě Hallina vnučka! Její geny mají nevyčíslitelnou hodnotu!“

V boxu vedle nich ustal zoufalý boj stříbrně šedého koně proti poutům. Skoro jako by pochopil, že tam ve stájové uličce byl právě zpečetěn jeho osud.

„Kolik?“ zeptal se Saúl a jeho široký úsměv znovu odhalil zlaté zuby v koutcích úst. Vrátila se mu dobrá nálada. Takže přece jen nepřijel zbytečně.

1. kapitola

Probudil ji zoufalý výkřik a trvalo tři údery srdce, než pochopila, že si její oči na tu tmou nepřivyknou. To, co ji obklopovalo, nebyl žádný stín, z něhož jako obvykle pomalu vystoupí známé obrysy. Byla to tma, kterou zařídil člověk. Teď, když ji připravili o ten nejdůležitější ze smyslů, se zdály všechny ostatní mnohem bystřejší. Otočila se doleva a pocítila chlad blízké zdi na svém obličejí. Pak také nad hlavou. Za sebou. Cítila dřevo a zrezavělý kov a hnilobný zápach strachu, který dlouhodobě prosakoval skrz zdi jejího vězení. Otočila se zpátky doprava – chtěla se otočit doprava, ale najednou tam už nebylo žádné místo. Stěna se k ní přibližovala! V panice se pokusila zvednout hlavu, ale už to nebylo možné. Così ji táhlo za zátylek dolů. Země se zachvěla a ona na okamžik

ztratila pevnou půdu pod nohama a zády tvrdě narazila do železné tyče. Bylo slyšet chraplavé kuckání starého naftového motoru, pak se dal rozvrzaný nákladák do pohybu. Ozvaly se hlasy! Zněly povědomě, jasně, blížily se. Musí zavolat o pomoc! Otevřela pusu... a v tomtéž okamžiku se znovu ozval výkřik, který ji předtím vzbudil. Vylekaně se zarazila a po třech úderech srdce jí došlo, že křičí ona.

„POMOC! JSEM TADY VEVNITŘ! PROSÍM! PUSTŤTE MĚ...“

„... VEN,“ zakřičela Tara a vyskočila ze židle. „Ven,“ zopakovala a přitom těžce oddechovala. Její srdce stále prudce tlouklo, ale už ne tak nahlas. Zmateně zamžikala, když si uvědomila, že na ni udiveně civí dvacet jeden pár očí. Přesněji řečeno dvacet párů očí jejích spolužáků a ti už byli na její podivné chování zvyklí. Dvacátý první pár Tara neznala. Byl posazený v obličeji vyzáblého blondáťáka, který stál vpředu před učitelem a vypadal celkem vyplašeně. Zamrkala ještě jednou, pak se zase posadila na své místo v poslední řadě u okna.

„Taro, myslíš si, že je to vhodný způsob, jak přivítat svého nového spolužáka? To nebylo zrovna milé, vid', Oskare?“ zeptal se señor Hrout tónem, který jasně naznačoval, jakou odpověď očekává. Ale blondýn jen pokrčil rameny a nejistě se na Taru pousmál.

„Promiňte,“ zamumlala dívka a raději si zapřela bradu do dlaní, aby znovu neusnula. Bohužel si nevšimla rudých fleků, které naskočily jejímu učiteli pod límečkem košile a šířily se pomalu dál vzhůru po krku. Znamenaly jediné, totiž že učitel její chabou omluvu nepovažuje za dostatečnou na to, aby celou záležitost smetl ze stolu.

„Ach, víš, vlastně nevádí, že tady ve vyučování spíš. Je koneckonců poslední den před prázdninami. A na rozdíl od Oskara, který se právě přistěhoval z dalekého Berlína a po letních prázdninách přistoupí do naší třídy, nás ty bohužel opustíš. Třeba se ti na internátu budou zdát ještě hezčí sny!“ Hlas seňora Hrzouta zněl vyrovnaně a přátelsky, ovšem každý žák ve třídě věděl, že je to jen přetvářka.

Tara potřetí zamrkala. Třeba má po tom hrozném snu ještě zalehlé uši.

„Cože – internát?“

Učitel Hrzout nedokázal tak docela zamaskovat potutelný úsměv a jeho výraz překvapení také nebyl přesvědčivý.

„Ach! Jejda! Pardon!“ Rychle si rukou zakryl ústa. „Teď jsem neúmyslně asi něco vyzradil. Myslel jsem, že víš, že tě bratr pro příští školní rok z naší školy odhlásil.“

Dvacet párů očí se teď stočilo k Taře. Spolužáci otáčeli hlavami jako při napínavé tenisové výměně. Za normálních okolností měla Tara dobře prořízlou pusku a seňor Hrzout si vždy dobře rozmyslel, jestli se s ní

pustí do nějaké slovní výměny. Tara ho svými věcnými poznámkami mnohokrát vystavila posměchu celé třídy, ale tentokrát učitel očividně cítil pevnou půdu pod nohama, protože dívka na něj jen zírala s vykulenýma očima. A mlčela.

„Každopádně nám budeš nesmírně chybět. Je to tak, děti?“ vyzývavě pohlédl do řad žáků, ale ti jen rychle sklopili zrak. Pravdou bylo, že Tara nikdy nezapadla do kolektivu. Ale nebylo to tím, že by ji ostatní neměli rádi, spíš proto, že z ní měli tak trochu strach. Byla o hlavu větší než nejstarší hoch ve třídě, neměla rodiče a žila sama se svým starším bratrem na rozlehlém koňském ranči daleko od města. Pohledem svých světle šedých očí dokázala člověka provrtat tak, že si okamžitě připadal jako zločinec, který by se nejraději ke všemu přiznal. Ale spolužáci se jí stranili hlavně proto, že se jim vyhýbala Tara. A z toho důvodu teď do rozpačitého ticha zazněla ona zákeřná otázka jejich učitele.

Tara nic z toho nevnímala, protože její hlavu teď zaplavily nejrůznější myšlenky. Internát? To nemůže být pravda! Nebo ano? Kde je nejbližší? V Almeríi? Nebo ještě dál? Že se jí chce Pedro zbavit, bolelo, ale může mu to mít za zlé? A věděl o tom Bruno, když jí dnes ráno přál hezký poslední školní den? Byla tak ponořená do svých úvah, že ten hlas nejprve vůbec nevnímala.

„To je škoda. Těšil jsem se, že se poznáme.“

Chvilí trvalo, než jí došlo, že na ni mluví ten nový žák, který stál pořád ještě před třídou vedle Hrouta.

Na rozdíl od ostatních dvaceti spolužáků, jejichž pohledy stále vyhýbavě tékaly po místnosti, se na ni díval s přátelským úsměvem.

„To je od tebe opravdu ušlechtilé, Oskare, že to říkáš. A ještě po takovém nezdvořilém přivítání...“ pospíšil si Hrout, který si očividně vychutnával situaci, ve které měl navrch. „Ale mohu tě ujistit, že nám všem se za celé ty roky nepodařilo Taru opravdu poznat. Ona je totiž velmi, velmi tajemná...“ zakoulel při tom výmluvně očima jako při divadelním představení pro tříleté děti.

„To tedy nejsem. Jen vy jste velmi, velmi povrchní.“ Prásk. Hroutův dlouhý tenký knírek nad horním rtem se rozhořčeně zachvěl. Tara se probrala z prvotního šoku a vyslala k učiteli bojovný pohled. Ze všech koutů třídy se teď ozývalo potutelné bublání, to jak se dvacet sedmáků urputně snažilo potlačit smích. Učitel znal ten pohled a věděl z bolestné zkušenosti, že to s ním nedopadne dobře. To byla vedle jeho nešťastného příjmení jedna z jeho největších profesních slabin: Nepoučil se z chyb. Místo toho se načepýřil, vykročil mezi řadami lavic a zastavil se těsně před Tařiným stolem.

„Co jsi to řekla?“ zasyčel tak výhružně, že vlastně nepočítal s odpovědí. Ta přišla okamžitě.

„Řekla jsem,“ zopakovala Tara netečně, „že možná připadám tajemná někomu, kdo je sám spíš jednodušší.“

Hrout se na ni zamračil. Dívka jeho pohledu odolala.

„Tak dost!“ procedil mezi zuby. „Doufám, že tě na internátu naučí slušnému chování. Tvůj bratr tě má zjevně

už po krk stejně jako –“ zarazil se, když si uvědomil, kam ho ta věta vede, ale už bylo pozdě.

„Jako vy?“

Oskar, který teď stál docela sám před celou třídou, s úžasem přihlížel, jak ta dívka, která tu před chvílí cosi vykřikovala, s naprostým klidem vstává. Hrout s tím nejspíš nepočítal, protože jinak by asi preventivně o pár kroků couvl. Tara totiž byla, jak teď Oskar zjistil, skoro stejně vysoká jako on. A to, že teď stáli naproti sobě s očima ve stejné výšce, kantora připravilo o poslední zbytky autority.

„Co chceš dělat?“ čílnil se nad tou opovázlivostí a zatím se snažil znovu upevnit nalomené sebevědomí. Ale Tara si jen beze slova hodila přes rameno svůj vybledlý batoh a prošla kolem něj.

Došla už skoro ke dveřím, když se učitel dopustil poslední chyby.

„STÁT!“ zařval tak hlasitě, až mu přeskočil hlas. Tařina ruka už ležela na klice, když se dívka otočila k seňoru Hroutovi.

„Kam chceš jít?“ obořil se na ni.

Tara se poprvé usmála a Oskar si byl v tom okamžiku jistý, že nikdy v životě nepotkal nikoho tak úžasného, jako bylo tohle děvče s popelavýma očima.

„To je moje tajemství,“ pronesla Tara, mrkla na naprosto zničeného učitele Hrouta a stiskla kliku.

Když odešla z místnosti, na chvíli se ve třídě rozhostilo hrobové ticho. Pak učitel dokráčel zpátky k Oskarovi,

jako kdyby se nic nestalo. Jen krk měl pořád ještě rudý jako krocan v období páření.

„Tak tedy, ehm... kde jsme skončili?“

Oskar si odkašlal. „Říkal jste, že je to harmonická třída a já se tu budu cítit určitě dobře.“

„Tak je to, Oskare. A teď se můžeš posadit. Tam vzadu se právě uvolnilo místo.“

Chlapec přikývl a zdvořile odpověděl: „Děkuji, seňore Mrzoute.“ Uvědomil si své přeroknutí hned, jak se napětí v celé třídě přetavilo v huronský smích.

Tara ho už neslyšela. Nevnímala ani zvonění, které krátce nato zahájilo začátek letních prázdnin. K jejím uším nedolehlo ani jásání, které se dralo ze tříd. V hlavě se jí jako smyčka přehrávaly pořád dokola tytéž útržky Hroutových slov: *Tvůj bratr tě má po krk... internát... po krk... internát*. Přidala do kroku, když ucítila známé pálení v koutcích oka. Ne! Nebrečet! přikázala si nepsmlouvavě – a cítila, jak napětí okamžitě povoluje. Jestli měla Tara v něčem cvik, tak v potlačování emocí. Od té doby, co začala myslet, to bylo životně důležité, a i když se jí to dařilo v devadesáti procentech případů, nebylo to očividně dost. *Tvůj bratr tě má po krk*. Sklopila hlavu, jako kdyby foukal silný protivítr, a běžela dál dlouhou chodbou školní budovy. Zprava i zleva se zprudka otevíraly dveře a z nich se hrnuli rozjaření žáci. Prázdniny! Svoboda!

„Hej! Počkej,“ slyšela za sebou Tara, ale nezastavila se, protože si byla jistá, že to nebylo na ni.

„Taro!“ Dobře, tak volal na ni. Zpomalila, ohlédla se a uviděla, jak za ní spěchá ten blondák. Napadlo ji, že by mohla předstírat, že ho neviděla, a jít dál, ale ten kluk se zdál milý – nebo přinejmenším zdvořilý – a byl tu nový. S povzdechem zůstala stát, dokud k ní nedoběhl. Zadíchaný se na ni zářivě usmál.

„Ahoj!“

„Co je?“ zeptala se Tara úsečně. Měla naspěch a její cesta ze školy domů trvala přes dvě hodiny dvěma autobusy, které rozhodně nejezdily na čas.

Oskar zamžoural. Kromě pozdravu si k hovoru nepřichystal nic jiného, a tahle strohá otázka ho trochu zaskočila. Najednou cítil skoro soucit s tím nesympatickým señorem Hrzoutem.

„Já... no... to bylo od tebe fakt skvělé,“ začal koktat a nejraději by si za to dal pohlavek. Tara nechápala.

„Co?“

„No, to se señorem Mrzout... HRZOUTEM. Ksaku! Už zase!“ Oskar se zlobil za své přeréknutí, ale pak si všiml, že se Tara culí.

„Buď v klidu. Tak mu říkají všichni. Podoba se jménem je až příliš nápadná.“ Oskar se úlevně usmál.

„Jo, to je fakt. Jak se může člověk s takovým jménem stát učitelem na škole? To je skoro sebevražda!“ rozpovídal se vesele a Tara hned litovala, že ho k tomu vlastně sama povzbudila.

„Já teď už bohužel musím...,“ pokusila se o úhybný manévř a zrychlila krok. Ovšem Oskar, o půl hlavy

menší než ona a s nohama sotva polovičníma, s ní statečně držel krok.

„Mimochodem já jsem Oskar, možná jsi to nezaznamenala. Zrovna jsme se přistěhovali, moje máma a já. Nejdřív jsem měl strach, že tu budou všichni mluvit jenom španělsky a já tenhle jazyk ještě tak dobře neovládám, ale je tady fakt spousta lidí, kteří umí německy. Me siento fresa, hay un vaso di limo?“ předříkával pyšně a málem přitom narazil do odpadkového koše.

„Tohle je německá škola. A ty jsi právě řekl, že jsi jahoda a rád by sis dal skleničku bahna. Asi by ses měl ještě trochu učit,“ zhodnotila Tara. Neznělo to nepřátelsky, spíš jako tečka za jejich hovorem. Došli už téměř k lítacím dveřím školní budovy.

„Ech,“ vyjelo z Oskara. „Chtěl jsem říct, že je horko, tak jestli bychom spolu třeba...“

Konečně se Tara zastavila.

„Tak dost! Tohle je můj poslední den v téhle škole. Takže jestli hledáš nové kamarády, tak by bylo rozumnější zkusit to s někým, s kým se zase uvidíš, ne?“

Propichovala Oskara svýma světlýma očima, a ačkoli chlapec nebyl žádná trasořítka, toto rázné odmítnutí ho přece jen trochu zaskočilo. Nejraději by se zahrabal pod zem, ale dokázal jen lhostejně pokrčit rameny.

„Jo, oukej – žádný problém,“ prohodil rádoby uvolněně a opřel se ramenem o velké lítačky, k nimž právě došli. „Tak se na tom internátu měj,“ dodal a hned svých slov litoval, když viděl, jak dívky ztuhly rysy v obličeji.

„Dík!“ Tara krátce kývla hlavou. Pak ho chytila za rameno a jemně ale rozhodně ho odstrčila od dveří, s nimiž pořád ještě nenápadně zápasil.

„Táhnout, ne tlačit,“ řekla, prošla dveřmi a nechala tam Oskara stát. Ten byl definitivně rozhodnutý propadnout se do země co nejhlouběji.

* * *

Autobus jí samozřejmě ujel. Nebo možná ještě nepřijel, jistě to nevěděla. Tara ztěžka dosedla na lavici přišroubovanou ke stěně malé zaprášené boudy, která se tvářila jako čekárna. Proč se vlastně správa města namáhá s tištěním jízdních řádů, to opravdu nechápala. „Někdy odpoledne“ by bylo jako časový údaj naprosto dostačující a pravděpodobně také ne tak psychicky vyčerpávající. Ale protože tu kromě ní nečekal nikdo jiný, byla pravděpodobnost, že autobus přijede v dohledné době, dost malá. Jezdila jím jen hrstka jejich spolužáků. Málokdo bydlel tak daleko jako ona a ostatní vozili do školy rodiče auty.

Tara rodiče neměla. Její tatínek a maminka zemřeli před deseti lety, když unavený řidič kamionu nedal přednost jejich starému VW busíku. Taře byly tehdy teprve tři roky, a i když si na své rodiče už moc nepamatovala, velmi dobře si vybavovala bolest a prázdnotu, kterou po sobě zanechali. Tara byla miláčkem rodiny, její bratr Pedro právě dovršil plnoletost, když se stala ta nehoda.

Bylo to štěstí v neštěstí, říkával vždycky Bruno, protože kdyby byl Pedro jen o pár měsíců mladší, putovala by Tara docela jistě do nějakého domova pro nezletilé sirotky. Takto směl Pedro převzít do opatrovnictví nejen svou malou sestru, nýbrž také téměř tři sta padesát hektarů půdy a bezmála dvě stě koní Haciendy Monte Sabio. Tu spravoval už téměř deset let společně s Brunem, starým nerudným kovbojem, který pracoval už pro jejich rodiče. Bruno byl odjakživa pevnou skálou uprostřed rozbouraného moře a oběma sourozencům se snažil nahradit otce, jak to jen za daných okolností bylo možné. Taru náhle vyrušilo z myšlenek troubení.

Dívka s nadějí zvedla hlavu – třeba bratra přece jen napadlo, že ji poslední školní den vyzvedne a sveze autem! Možná jí chce během dlouhé cesty domů vysvětlit, proč ji odhlásil ze školy, aniž by si promluvil s ní. Odhodlaně se postavila – a hned poznala, že vedle zastávky nestojí zaprášený červený nákladák Haciendy, nýbrž naleštěné křivklavě zelené mrňavé auto, které vypadalo, jako by právě vyjelo z autosalonu. Za volantem seděla tmavovlasá žena s pestrým šátkem ve vlasech a teď na ni energicky mávala.

„Ahoj! Hola!“

Tara spolkla zklamání, usmála se a vlašně na ni pokynula rukou. Určitě to je nějaká turistka, která se tu ztratila. Žena ji máváním přivolávala stále naléhavěji a Tara usoudila, že asi nutně potřebuje pomoc. Přešla silnici. Cestou slyšela z toho žabího autíčka tlumené hlasy.

„Mami, prosím! To je tak trapné!“

„Proč by to mělo být trapné? Je to jen zdvořilé!“

„Ale já to nechci! Mami, teď...“ Ten hlas ztichl, když se Tara objevila u okýnka na straně spolujezdce. Na zadním sedadle uviděla Oskara, který se krčil v koutku, teď se však důstojně narovnal.

„Dobrý den!“ pozdravila Tara. Žena – nejspíš Oskarova matka, se na ni vlídně usmála.

„Ahoj! Slyšela jsem, že potřebuješ do Monte Sabia? My bydlíme na novém sídlišti na konci vašeho údolí a mohli bychom tě vzít!“

Aniž by čekala na Tařinu odpověď, otevřela dveře spolujezdce.

Zezadu se ozval Oskar.

„Říkal jsem mámě, že chceš mít svůj klid a počkáš raději na autobus,“ vysvětlil vzpurně, zatímco jeho matka vyzyvavě poklepala na sedadlo spolujezdce.

„Tak pojď. Kdo ví, jestli nějaký autobus ještě dneska pojede. Svezeš se s námi a povíš nám něco o téhle zemi a lidech. Jsme tady noví a VŠECHNO je pro nás zajímavé.“

Dívka chvíli váhala. Mohla dál a docela klidně několik hodin čekat na autobus – nebo strávit trýznivé tři čtvrtě hodiny s Oskarem a jeho upovídanou matkou. Ale tentokrát se rozhodla snadno, protože se chtěla co nejdříve dostat domů. A Oskar jí už jistě nebude nabízet skleničku bahna.

„Děkuji, moc ráda,“ odpověděla proto, nastoupila a koutkem oka zahlédla, jak hoch na zadním sedadle založil ruce a trucovitě se zahleděl z okna.

První minuty jízdy uběhly za rozpačitého mlčení. Taře neušlo, jak Oskarova matka pohledem skenuje krajnici, aby našla nějaké téma k hovoru.

„Tady je tolik kaktusů,“ zkusila to nakonec poté, co se ani po dalších minutách mlčenlivé jízdy nenabídl jiný společný námět pro konverzaci.

„Hmm,“ odvětila Tara a ze zadního sedadla se ozvalo sotva slyšitelné přesto útrpné povzdechnutí.

„Mimochodem, jmenuji se Zuzana,“ rozhodla se žena pro přímý útok. „A prosím, neříkej mi paní Králová, ale tykej mi, jinak se budu cítit ještě starší, než jsem.“

Pohlédla na Taru, která jen přikývla, usmála se a dál hleděla před sebe.

„A... tví rodiče pochází také z Německa?“

„Moji rodiče jsou mrtví.“

„Och!“ Zuzana se tak vylekala, že málem narazila do žlutého kaktusu, který rostl nebezpečně blízko silnice. „To je mi opravdu líto! Nechtěla jsem... nevěděla jsem...“ koktala a pak raději zmlkla. Teď bylo Taře líto zase jí.

„Máma pocházela z Německa a tatka tam studoval. Ale moje rodina z tátovy strany chová koně tady na venkově už mnoho generací. Prarodiče postavili Haciendu Monte Sabio.“

To byla na Tařiny poměry úplná záplava informací a Zuzana za ně byla očividně vděčná.

„Páni! Koně! To je báječné! Takže jsi opravdová kovbojka, máš vlastního koně a sombrero!“

„Mami! Sombrero se nosí v Mexiku,“ zasáhl unaveně Oskar ze zadního sedadla dřív, než mohla reagovat Tara. A za to mu byla najednou velmi vděčná. Jak by také měla vysvětlit, že sice od svých třinácti let žije na koňském ranči, ale ještě nikdy neměla žádného vlastního koně? A to i přesto, že Pedro, Bruno a všichni ostatní před ní ustavičně vychvalovali toho či onoho mladého hřebce, nebo ji pod různými záminkami vysílali na pastvinu se hříbaty. V posledních dvou letech však těchto pokusů výrazně ubylo a momentálně se zdálo, že se už všichni smířili s tím, že Tara o žádného koně nestojí. Sama za to byla ráda, ale přesto to bylo to poslední, co by chtěla vyprávět nějaké naprosto neznámé ženštině. Zdálo se, že Zuzana je s tím srozuměna, protože už zapředla hovor na další téma.

„Takže žiješ u svých prarodičů?“ zajímala se.

Dívka si v duchu povzdechla, ale lhát zkrátka nemohla. „Moji prarodiče už taky zemřeli,“ řekla a rychle doplnila, když viděla, jak Zuzanin veselý obličej opět zesinal: „Ó, podívejte, opuncie! Ta je pro tento region typická, z mladých výhonků se dá vyrobit takový nechutný výluh, který je prý dobrý na vlasy.“

* * *

Když se před nimi za půl hodiny konečně vynořila velká brána Hacienda, Tara už chraptěla. Za celý minulý školní rok toho nejspíš nenamluvila tolik, jako

v posledních třiceti minutách. Učitel biologie by se jistě divil, kolik znalostí o fauně a flóře své vlasti dokázala během jízdy vysypat z rukávu. Ačkoli v posledních deseti minutách jí už trochu docházel dech a doufala, že se ani Zuzana, ani Oskar po jejím vyprávění nepokusí uvařit si žaludeční čaj z mloka skvrnitého.

„Tak jsme tady,“ vydechla úlevně, a také Zuzana se zdála být potěšená, že tu cestu mají za sebou a ona se nedopustila žádného dalšího přešlapu v podobě nevhodné otázky. Oskar většinu času mlčel, ale když teď Tara vystoupila, viděla, že hoch už nemá založené ruce a nehledí z bočního okýnka, nýbrž dopředu k bráně Haciendy.

„To vypadá bezvadně. Skoro jako opravdový ranč,“ zvolal.

„Možná proto, že to je opravdový ranč,“ poznamenala s mírným údivem Tara. Oskar s matkou si vyměnili pohledy. Trapas. Už zase!

„Bude lepší, když pojedeme,“ pospíšila si Zuzana a její syn přikývl. „Jo, pojedeme. Díky, že jsi nás vzala!“

Všichni se na okamžik zarazili.

„Ehm, totiž... že jsi jela s námi. A tak. Však víš.“

Tara se pousmála. „Jasně. Takže...“ Váhala. Jak se rozloučit s někým, koho už vlastně nechce vidět? „Mějte se hezky!“ Dala si na záda batoh, otočila se a na ty dva hned v další vteřině zapomněla. Její myšlenky se upnuly k tomu, co ji teď čekalo. *Pedro. Internát.* S každým krokem, kterým se přibližovala bráně, cítila větší tlak na hrudi.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rychlý jako vítr: Jak to všechno začalo. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.